

Изъ нашата родина: Преображенския манастиръ.

ЗАВИСТЪ

Отъ А. Каралийчевъ

Живѣеха нѣкога въ единъ шуменъ градъ на брѣга на морето двама рибари. Всѣки день тѣ ловѣха риба съ една мрежа, продаваха лова на пазара и паритѣ си раздѣляха по равно като истински братя.

Веднажъ, като изтеглиха мрежата отъ най-дълбокото мѣсто на морето, въ лодката се търкулна единъ елмазъ, по-ясенъ отъ зорницата. Голѣмиятъ братъ погълна съ очи свѣтлия камъкъ и се разгрепера. Малкиятъ се наведе и протегна ржка да го разгледа.

— Не посѣгай! — извика голѣмиятъ и го удари по ржката, — елмазътъ е мой!

— Защо да е твой, — вдигна очи къмъ него малкиятъ братъ, —

нали двама го намѣрихме, той ще бже на двама ни.

— Лъжешъ, елмазътъ е мой! — още по-силно се разтрепера голѣмиятъ братъ.

Отъ дума да дума, тѣ се скараха, сборичкаха се, изтърваха греблата и обърнаха лодката. Като на лапахъ вода и взеха да се давятъ, при тѣхъ се появи дяволътъ съ две голѣми черни крила и го попита:

— Искате ли да живѣете още?

— Искаме!

— Ще ви помогна да излѣзете на брѣга, ако ми продадете душитѣ си.

— Вземай ги, само ни спаси! — протегнаха ржце къмъ дявола и двамата братя.

Тогавъ дяволътъ се спуствна къмъ